

РЕШЕНИЕ

№ 322

гр. София, 14.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на
прокурора Костов, като разгледа дело номер **5825** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Л. Г. от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ
от 04.05.2012 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НАКАЗАТЕЛНО
ОТДЕЛЕНИЕ /НО/, 3-ти състав по НАХД № 21996/2011 г.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на съдебното
решение. Касаторът счита, че по делото не са обсъдени всички доказателства,
представени в съда, а също и че не са изяснени всички обстоятелства при
установяване на нарушението. Твърди, че са налице съществени процесуални
нарушения при издаване на наказателното постановление, тъй като законовите
разпоредби, които са нарушени, следва да имат не само цифрово, но и словесно
описание. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени
решението на СРС и изцяло наказателното постановление.

Ответникът – ОПП-СДВР, редовно призван, не изпраща представител и не изразява
становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за
неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото
доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 04.05.2012 г. по НАХД № 21996/2011 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, е ОТМЕНИЛ наказателно постановление /НП/ №121458 от 26.01.2011 г., издадено от началника АНД, отдел „ПП“ при СДВР, в частта, с която на С. Л. Г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 182, ал. 3, т. 3 от ЗДвП е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец“ и го ПОТВЪРЖДАВА в частта, в която е наложено наказание „глоба“ в размер на 100 лева на същото основание.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля К. С. С. – актосъставител, както и писмените доказателства, представени с НП. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че касаторът е извършил нарушение смисъла на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, а в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Наложено наказание е изменено в съответствие с последвалите законодателни промени.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД и въз основа на тях е възприела следната фактическа обстановка:

На 31.12.2010 г., около 03.39 часа, в [населено място], С. Л. Г. управлява лек автомобил „Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] /за обществен транспорт – такси/, по [улица] със скорост 72 км/ч при ограничение за населено място от 50 км/ч. Деянието е установено с радар TR4 № 173, фиксиращ скорост, дата и час. По пътното платно нямало други автомобили. На Г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 121458/31.12.2010 г., който бил предявен на същия и той го подписал без възражения. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление.

При правилно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 3-ти състав фактическа обстановка настоящият състав намира, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. Настоящият съдебен състав не споделя твърденията в касационната жалба, че не са изяснени обстоятелствата при установяване на нарушението. И АУАН, и НП съдържат по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълнота, което включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

По съществото на спора СРС, НО, 3-ти състав правилно е установил обстоятелството, че С. Л. Г. е осъществил виновно състава на нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, както и че законосъобразно е ангажирана

административно-наказателната отговорност на касатора. Тази констатация не е оборена нито в процеса на доказване в производството пред първата инстанция, нито в процеса пред настоящата инстанция. Всъщност доказателства в тази насока не се съдържат, а и не са представени в жалбата пред настоящата инстанция. Не се споделят и доводите на касатора, че е налице нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, тъй като посочените текстове съдържат изискване за посочване в АУАН И НП единствено на законните разпоредби, които са нарушени виновно, а не тяхното цялостно словесно изписване.

Санкционната норма на чл. 182, ал. 3, т. 3 от ЗДвП, в редакцията действала в момента на извършване на нарушението, предвижда глоба в размер на 100 лева и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 1 месец за превишаване от 21 км/ч до 30 км/ч на максималната разрешена скорост. В тази връзка настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на първоинстанционния съд, че последващата редакция на чл. 182, ал. 3, т. 3 от ЗДвП е по-благоприятен за наказаното лице закон по смисъла на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, поради което и следва да бъде приложена по отношение на него. За извършеното нарушение новата редакция на чл. 182, ал. 3, т. 3 предвижда единствено налагане на наказание „глоба” в размер на 150 лева. Настоящият съдебен състав споделя аргументите на първостепенния съд, че е недопустимо да се налага на нарушителя - жалбоподател, наказание в по-висок размер от определения от наказващия орган и с оглед на това правилно е потвърдено санкционирането на последния с глоба в размер на 100 лева, като е отменено наказателното постановление единствено в частта, с която е наложено наказанието „лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец”.

При разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение съставът на първоинстанционния съд не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 във вр. ал. 3 от НПК във вр. чл. 63 от ЗАНН да съставляват основания за касиране на решението.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 04.05.2012 г. на СРС, НО, 3-ти състав е ПРАВИЛНО на основание чл. 348 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 04.05.2012 г. по НАХД № 21996/2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 3-ти състав, с което е ОТМЕНЕНО наказателно постановление №121458 от 26.01.2011 г., издадено от началника АНД, отдел „ПП” при СДВР, в частта, с която на С. Л. Г. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 182, ал. 3, т. 3 от ЗДвП е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец” и е ПОТВЪРДЕНО наказателното постановление в частта, с която е наложено наказание „глоба” в размер на 100 лева на същото основание на С. Л. Г..

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване

и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.